

De brief van Koenen deed De Groot goed, hij had dus 'iets goeds ... verrigt'. Toch brak in zijn antwoord van 4 december ook bitterheid door. Sinds juli 1866 stond de hoofdzaak van Basilides in *Waarheid in Liefde* ... 'Gij schijnt er nu eerst notitie van te nemen (vergeef mij, dat ik openhartig spreek); in de *Stemmen voor Waarheid en Vrede*, in de *Vereeniging*, in vele weekbladen der orthodoxen ... ignoreert men mijn werk. O, had Doedes, of v[an] Oosterzee, of de la Saussaye de vondst gedaan, welke de Heer mij gaf te doen: welk een gejubel ware er van die zijde opgegaan! Hoe had men het in de *Alliance Evang[élique]* verkondigd! Hoe in de buitenlandsche bladen vermeld! Nu - niets van dit alles. Want de ketter, die geen geloof en geene wetenschap mag hebben, kwam er mede voor den dag. ... Intusschen welk eene schade voor de kerk van Christus wordt erdoor gesticht! Hoeveel sterker zou de kracht des Evangelies zijn, indien men ons als vrienden ervan erkende, en het ons niet tot zonde toerekende, dat wij de termen *drieëenheid*, *voldoening* enz. niet gebruiken, dewijl wij ze niet in den Bijbel vinden; terwijl wij niemand veroordeelen, die ze wel gebruikt. Waarom Doedes, v[an] Oosterzee, enz. geprezen en aangehaald, ons gesmaad of afgewezen, daar zij niets hebben geschreven in vele jaren, waarop wij niet *ja* en *amen* zeggen? Ik moest mijn hart eens lucht geven. 't Is mij de grootste smart in mijn leven, dat de hand, die ik reik, van de orthodoxen met wantrouwen wordt terug gestooten.' Uit enkele meegezonden brochures zou Koenen kunnen zien 'dat ik tegenover Scholten en al de modernen met u op denzelfden bodem sta. Ook in de Kiesvereeniging voor het kiescollege alhier, *het Evangelie*, heb ik gisteravond nog openlijk gezegd, dat ik met de orthodoxen, afgescheidenen, Lutheranen en zelfs Roomschen op één grond sta tegen over de modernen, van wie mij eene kloof scheidt, waar geen overkomen aan is'. De Groot besloot: 'Moge ook uw woord medewerken, om mijne vrienden en mij te doen erkennen voor hetgeen wij zijn! De Heer zegene u daartoe'.

Toen De Groot in het voorjaar van 1868 in Amsterdam was, ging hij bij Koenen langs. Deze was niet thuis, maar uit het kaartje dat De Groot had achtergelaten zag hij, dat de hoogleraar toen (?) gehoord had dat hij in de Akademie over Basilides had gesproken en dat dit diens belangstelling had gaande gemaakt. Op 8 mei schreef Koenen dat hij inderdaad in de laatste vergadering over dit onderwerp gesproken had 'bijna alleen op grond van hetgeen in uw werkje zelf voortkomt'. Na verdere studie waren echter bij hem vragen gerezen. 'Het komt mij dus voor, dat al moge de leeftijd van Basilides nader bij dien der Apostelen geplaatst kunnen worden, dan tot dus ver geschied is, wij ons bezwaarlijk voor de echtheid der boeken des N.T. op eenen Heresiarch kunnen beroepen, die op zulk eene willekeurige wijze met de nieuw-testamentische Schriften omging, dat hij bijkans als een voorloper onzer Modernen zoude kunnen beschouwd worden.' Vóór hij de zaak nader in de Akademie ter sprake bracht wilde Koenen eerst de mening van De Groot horen. Had Koenen De Groot, waarschijnlijk ten gevolge van hetgeen met de Evangelische Alliantie gebeurd was, in zijn brief van 22 november 1867 als 'Waarde Hoogleraar!' betiteld, nu durfde hij hem weer